

{phocagallery

view=category|categoryid=82|imageid=595|detail=0|displayname=1|displaydetail=1|displaydownload=1|float=left|imageshadow=shadow1}Kaštieľ zničený počas vypálenia Skýcova v marci 1945 chátral, hľadali sa prostriedky na jeho záchranu. V osemdesiatych rokoch členovia Zväzu ochrancov prírody v Nitre opravili strechu nad palotou a na veži Nebojsa. V roku 1991 sa na jeho obnovu z prostriedkov Matesa získal jeden milión Sk. Kaštieľ bol zachránený a 17. júla 1997 bol sprístupnený verejnosti. Získať ďalšie finančné prostriedky na jeho dokončenie bolo veľmi ťažké. V roku 2000 sa stal kaštieľ súkromným majetkom. Jeho majitelia ho dávajú do pôvodného stavu. Je dominantou našej obce.

Z dejín kaštieľa :

Dejiny skýcovského kaštieľa sa datujú z roku 1888. Majiteľ z Poľska bol Arthúr Odescalchi , pôvodom Talian. Na Skýcov prišiel z Poľska aj so svojou matkou. Zakúpil tu malý domček. Arthur zostal na Skýcove a matka odišla do Solčian (okres Topoľčany), kde zakúpila tiež majetok. V roku 1888 mladý Arthur povolal z Talianska murárov a začal stavať kaštieľ. Stavba kaštieľa trvala päť rokov. Kaštieľ bol stavaný v slohu gotickom a mal byť kópiou bojnického zámku. Arthur bol povahy márnوترatnej, o čom dobre vedela aj jeho matka, aby majetok nepremárnil, za správcu kaštieľa ustanovila svojho chovanca Líra. Správca zámku nebol dlho na zámku. Musel sa vrátiť do Solčian, nakoľko sa s Arthurom neznášal. Majiteľ kaštieľa sa oženil a z tohoto manželstva pochádza syn Lorant. Manželstvo nebolo šťastné. Manželka mu v krátkej dobe zomrela. Oženil sa druhýkrát. Pre jeho záletnú povahu ho žena opustila, rozvedli sa. Toto manželstvo ho pripravilo o majetok, ktorý mal v Poľsku, dal ho bývalej žene ako odstupné.

Oženil sa tretí raz so svojou dvornou dámou. Ani toto manželstvo nebolo šťastné, lebo Arthur

Kaštieľ

Napísal Mgr. Jozef Zvolenský

Utorok, 01 September 2009 14:25 - Posledná úprava Utorok, 01 September 2009 14:34

vyhľadával vždy iné ženy. Vo svojej zvieracej vášnivosti vyhľadával si najkrajšie dievky a ženy z dediny. Obete svojej lásky obdaroval peniazmi, alebo kúskom zeme. Jeho potomkovia aj teraz žijú na Skýcove. Z manželstva s dvornou dámou mal troch synov Livian, Zoart, Ďalma a jedno dievča, Jolana, ktorá v 10 rokoch zomrela, pochovaná je v rodinnej hrobke na Skýcove. Synovia, ako jeho otec boli záletnej povahy. Jeden zo synov za prvej svetovej vojny dodával pre vojsko mäsové konzervy. Aby mohol rýchlo zbohatnúť, na miesto mäsa so konzerv dával kapustu a zemiaky. Keď mu prišli na podvod, odstrelil sa. Dvaja bratia sa odsťahovali do cudziny.

V čase keď bola komasácia, získal najúrodnejšie pozemky, docielil to tak, že usporiadal pre občanov hostiny a opíjal ich. Park, ktorý je pri kaštieli, dostal od občanov tiež za pálenku. Majiteľ kaštieľa, dlhá výpoveď ešte žijúcich ľudí, bol surový. S ľuďmi, ktorí sa nepodrobili jeho chúťkam ubližoval.

Častejšie chodieval na koni do mesta na trh. Cestou, keď stretol ľudí a zle sa mu vyhýbali zbil ich. V meste zašiel na trhovisko, kde boli po zemi porozkladané hrnce. Vbehol medzi ne koňom a všetky ich potrepal a koňa namieste odstrelil. Škodou vynahradil. Ľudia ho považovali za choromyselného.

Odescalchi aj rád vykorisťoval svojich zamestnancov. Istý remeselník, ktorý mu dlhší čas prevádzal v kaštieli čalúnické práce, nechcel mu vyplatiť. Keď tento už opakovane žiadost, aby mu bol účet vyrovnaný, posielal svojho učňa, ktorí tiež nič nedocielil. Svoju zlosť si vylial na hradnom pánovi tak, že hádzal do neho kamene práve keď bol v spoločnosti dámy. To ho tak rozzúrilo, že strieľal do chlapca.

Odescalchi si rád potrpel, aby sa mu ľudia ponížovali a jeho považovali za vyššiu bytosť. Žiadost občanov len vtedy vyhovel, keď ho oslovovali pán osvietený a zdravili ho, ruky nohy bozkávam.